

ків інших гілок влади обумовлені значною адміністративно-правовою відповідальністю, цілком зрозуміла їх прихильність до збереження цілісності соціальних структур за рахунок обмеження прав окремих національних меншин. Завдяки цьому захист прав окремих етнічних та національних меншин може вступати у конфлікт з інтересами державного будівництва або національної безпеки Україна на певному етапі її розвитку.

Результати контент-аналізу парламентських слухань Верховної Ради України «Етнонаціональна політика України: здобутки та перспективи», які відбулися 11 січня 2012 року, показали, що акцент обговорення перенесено з питання міжетнічної толерантності на питання захисту прав національних меншин. У процесі парламентських слухань найбільш часто вживаються поняття: «національні меншини» (0,68–0,74 %), «права» (0,37 %), «політика держави» (0,33–0,37 %), «питання розвитку» (0,23 %), «етнополітика» (0,22 %), «забезпечення» (0,18 %), «етнонаціональна» (0,17 %), «державна» (0,17 %), «культура» (0,16 %), «мова» (0,16 %) та інші. Поняття «міжетнічні» (відносини), «толерантність» та «нетолерантність» зустрічаються у тексті парламентських слухань тільки по 14 разів, що складає 0,02 % від загальної кількості слів. За допомогою корелятивного аналізу встановлено, що мова може йти або про захист прав національних меншин, або про забезпечення державної етнополітики.

На останньому рівні прийняття рішення питання регулювання етнонаціональних відносин виноситься з наукової і політичної площини у юридичну. Головним аргументом такого перенесення є те, що поняття «національна меншина», на відміну від поняття «етнічна група», є юридично закріпленою в Конституції України. Такий підхід максимально знеособлює різнобарвність етнічних груп України до рівня громадян, які не є представниками титульного етносу. Перенесення питання етнонаціонального регулювання з соціально-політичної площини в юридичну підштовхує до зміни інтегративної моделі етнонаціональної політики на асимілятивну. Це зменшує роль соціології та публічного обговорення в розробці концептуальної моделі етнонаціонального розвитку України, зводить її стратегію до рівня оптимізації механізму адміністративно-правового регулювання.

Висновки. Таким чином, міжетнічна толерантність етнічних спільнот може бути показником консолідації українського суспільства у випадку визнання етнонаціональних спільнот рівноправними суб'єктами політичних, правових та майнових відносин. Міжетнічна толерантність може бути показником консолідації українського суспільства за допомогою неупередженого соціологічного моніторингу етнонаціональних дистанцій лише в місцях компактного проживання етнонаціональних спільнот. Це піднімає значення регіональної етносціології, зменшує адміністративний тиск на місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування з приводу регулювання етнонаціональних відносин.

Перспективи подальших розвідок. Перспективи взаємодії між різними акторами, процесу націобудівництва та поширення міжетнічної толерантності в Україні відкриваються за умови введення правової відповідальності за дискримінаційні висловлювання щодо національної гідності пред-